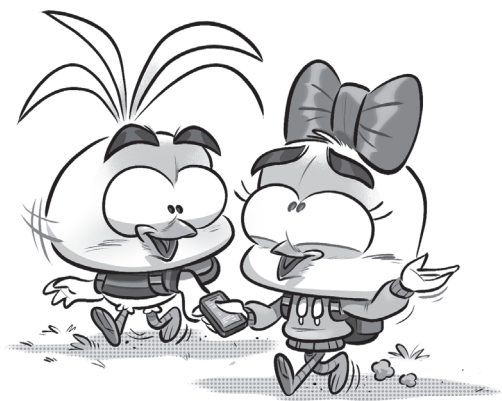

Јовица Тишма

**ЦИЛЕ,
ЗАЉУБАЉЕНО
ПИЛЕ**

Илустровао
Александар Стојшић

— Laguna —

Copyright © Јовица Тишма, 2024

Copyright © овог издања ЛАГУНА, 2024

САДРЖАЈ

КИКИРИКИ	9
ПИЛЕНЦЕ	21
КИКИР...	26
ПА, ТО ЈЕ – ТО!	37
ЋУРА	41
КОКИЦЕ, ДУШО	47
ОН ЈЕ МОЈ ВИТЕЗ	51
СМАК СВЕТА	56
СВИ СУ ДЕЧАЦИ ИСТИ	65
МУШКИ САВЕТ	68
МИР, МИР, МИР	71
ХАЛО, ЈЕЦО!	80
ОЧИНСКИ САВЕТ	82
ТИШИНА! ГЕНИЈЕ СТВАРА!.	92
ПЛАВА ЛАМПА, ЗЕЛЕН ГАС	99

ЕЈ, ЈЕЦО! ЋАО!	103
УФ, ТА РОМАНТИКА	105
ПОЉУБАЦ	109
А-ХА!	117
НЕОБИЧНЕ РЕЧИ И ИЗРАЗИ	119
О ПИСЦУ	135

ЦИЛЕ,
ЗАЉУБАЉЕНО
ПИЛЕ

КИКИРИКИ

*Ова прича се догађа усред ноћи
кад треба да се спава а не да се прича.*

Чудно...! И још овај кикирики!

*Какве он има везе? Не вреди,
мораћеш да прочиташ.*

Била је то последња августовска ноћ која се лагано селила у септембар. Топла таман толико да се мирно спава после врелог дана. И тиха, за лепе снове.

Тиха?

Хм...!

Па и не баш, јер су зржавци, по свом обичају, неуморно брбљали. Престајали су само на неко сумњиво *шуш!*, али само накратко јер би настављали чим схвате да је то *шуш!* било сасвим безопасно.

Зрикавацима се из околних кућа придружило спокојно хркање и мљацкање уморних спавача. Њих, за разлику од зрикаваца, никакво *шуш!* није могло да ућутка.

Била је то, дакле, СКОРО па тиха последња августовска ноћ. На ведром небу без облачка, као неки верни стражар блештао је месец. Осветљавао је Цилетово двориште дајући до знања сумњивим типовима да их гледа и да ту немају шта да траже.

Трајао би тај спокој све док господин Петко својим кукурикањем не објави почетак новог дана да одједном, у недоба, из куће, жмурећи и у пицама, није изјурио Циле.

Не отварајући очи, зауставио се насред дворишта, лупио се крилцима по бедрима – *клай! клай! клай!* – и закукурикао:

– Кииииикиииирииииикииии!

Истог трена настала је потпуна тишина!

Збуњени овим необичним буђењем зри-кавци су престали да зричу, а спавачи да мљацкају и хрчу. Јер Циле није ЗАКУКУРИКАО као његов тата, већ ЗАКИКИРИКАО, што му се и не може замерити пошто он још увек није био прави петао.

Зато се једино он није збунио већ је, не отварајући очи, све поновио: *Клай! Клай! Клай!*

– Кииииикиииириииикиии!

Одмах потом са свих страна се зачуло дремљиво гроктање, рзање, мјаукање, гакање, лајање, ћурликање, блејање, квакање... Цилетов комшилук се будио.

– Грешка, комшије! Грешка! Извините! – извињавао се упола гласа господин Петко, који је, сав уплахирен, и још увек у пиџами, истрчао из куће. За њим је, у спаваћици, изјурила и госпођа Ковиљка, Цилетова мама коју су сви звали госпођа Кока. Стигла је таман на време да крилом покрије Цилету кљун јер се малиша намерио да и трећи пут *закикириче!*

– А?! – разрогачио је очи изненада пробудјени Циле. – Јесам ли закаснио?

– Где? – упитао је тата Петко.

– Ниси, пиле мамино, ниси. Идемо да спавамо! – умиривала га је мама Кока водећи га у кућу.

– Лаку ноћ, комшије. Грешка! Неће се поновити! – извињавао се тата Петко и пошао за њима.

Као да су сви то једва дочекали, прерану јутарњу галаму поново је заменило брбљање зрикаваца и мљацкање и хркање спавача.

– Шта ти би, сине? – забрунда тата Петко, па уплашен да не пробуди комшије, настави шапатом: – Где да закасниш? Сигурно си нешто ружно сањао.

– Нормално је да дете ружно сања кад га пред спавање кљукаш! – шапутала је љутито мама Кока.

Тата Петко је зинуо да се оправда, али га мама Кока прекиде:

– Ђути!

– Па ћутим – узврати он збуњено.

– Не ћутиш! – просикта она, па нежно упита Цилета: – Шта си то сањао, пиле мамино?

Разрогачених очију, још увек престрашен, Циле прошапута:

– Да сам закаснио у школу... А сутра је први дан... И ја не смем да закасним...

Забринута мама Кока нежно га помилова по глави:

– Види, сав си се ознојио...

– Сине, ја ћу те пробудити на време. Ја будим цео свет – умиривао га је тата Петко, па као доказ показа свој сат. – Нема шансе да закасниш.

– А шта ако се успаваш? – био је сумњичав Циле.

Ово питање је толико згрануло тату Петка да је заборавио како треба да шапуће:

– Ја...!?

– Шшшшшш... – љутито зашишта мама Кока.

– Ја...!? – настави тата Петко шапатом да се брани. – Ја се никад нисам успавао.

– А онда кад сам ти украо сат? – подсети га Циле.

– То се не рачуна.

– Хајдемо унутра – прекину их мама Кока.

– Ти мораш за школу лепо да се наспаваш, а тата ће да те пробуди.

– Без бриге, сине! Ко је главни петао у крају? – упита тата Петко који је користио сваку прилику да се прави важан.

– Ти.

– Ето видиш. Идемо да спавамо.

И тако, малчице умирен, Циле с родитељима уђе у кућу.

Трен-два потом у дворишту су се опет чули само зрикавци и час одавде, час оданде, тихо хркање, пућкање и мљацкање спавача.

А три-четири трена затим, тихо, на прстима, из куће изађоше мама Кока и тата Петко.

– Бринем се – прошапута мама, осврћући се ка вратима да се којим случајем Циле не пробуди.

– Ааа... И ја... – узврати тата кроз зев, јер му ово буђење пре времена уопште није пријало.

– Па шта да радимо?

– Да га испишемо из школе.

– Озбиљно те питам – нервирала се мама Кока.

– И јааааа-ах... – зевну господин Петко нимало господски – ... озбиљно кажем! Та ће школа да га упропасти.

Видевши да од мужа нема вајде, мама Кока одлучи:

– Сутра ћу да зовемо доктора Пају да га питам...

– Ааааа... Ахаааа... А сад да спавамо.

Већ замишљајући себе у топлом гнезду, тата Петко пође у кућу.

Мама Кока се подбочи, испречи се пред вратима и погледа га својим ОПАСНИМ погледом.

– Ти нећеш да спаваш? – упита је чкиљећи кроз спуштене капке. Тек кад је чуо и да трупка ногом, схватио је да је то ОНАЈ опасан поглед после ког нема никакве расправе,

те само покорно спусти главу и промрмља: – Изгледа ми да ја нећу...

Мама Кока га још једном простели погледом да му за сваки случај покаже колико је озбиљна, и уђе у кућу.

Сада већ потпуно будан, тата Петко је тужно гледао у врата која су му се затворила пред носом... Тачније – пред кљуном. Пиљио је у њих надајући се да ће му се жена смиловати и пустити га унутра, или да ће се догодити неко мање чудо, на пример – да ће се појавити чаробна вила које ће га пренети у топло гнездо, али се ништа од тога није догодило.

– Пфу! – пфуфну помирен са судбином и поче да се осврће лево-десно као да не зна шта би са собом. Мало се шеткао тамо-амо, онда мало скакутао на једној нози као да игра школице, па мало трчкарао... И све то је прошло за трен. Једино што се тај трен вукао као гладна година. Никако он да прође! Казаљке на његовом часовнику мрднуле су се само за минут.

– Уф! – уфну. – Како она деца издржавају овако по цео дан? – рече себи самом те се упути до дебла испруженог крај оgrade